

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. október 31.  
(szerda)

Szepesy László

# VILÁGOSSÁGOT GYÚJTOTT

**Énekek:** 154, 392, 677

**Alapige:** 2Korinthus 4,5-6

*„Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.”*

## **Imádkozzunk!**

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, hogy Jézus Krisztus golgotai keresztyével valóban olyan fundamentumot vetettél egyházadnak, amely örökké megáll, és minden támadás mellett is megmarad. Köszönjük Neked, hogy az Ő halála és feltámadása olyan örömhír lehet számunkra, amely valóban új életnek forrása, és hogy hit által a miénk lehet. Köszönjük, hogy nem emberi erőlködéssel, érdemekkel, jó cselekedetek által kell kiharcolnunk bűneinkre a bocsánatot, hanem mivel kegyelmes és irgalmas vagy, ingyen kegyelemből Őérette odaadod nekünk. Hálát adunk Neked, hogy ezt a munkádat folyton végzed a világtörténelem során. Köszönjük, hogy mivel Te *„tegnap, ma és örökké ugyanaz”* vagy, ezért újból és újból hirdeted ezt az életet adó evangéliumot.

Köszönjük, hogy ezen a mai ünnepnapon ezért adhatunk Neked hálát, hogy munkálkodsz. Munkálkodtál 500 évvel ezelőtt, munkálkodtál az apostoli időkben, munkálkodtál az ébredések idején. És köszönjük, hogy ma is láthatjuk hit által, hogy Szentlelked végzi a munkáját.

Szeretnénk Téged ezért dicsőíteni és magasztalni, és szeretnénk abban reménykedni, hogy ma este is, a mai napon elhangzó igehirdetéseken országszeretettel felragyogtatod ezt az evangéliumot, embereket szólítasz Magadhoz, azokat, akik

még nem a Tiéid, gyermekeidet pedig megerősítéd a Benned való hitben és bizalomban.

Szeretnénk ezt kérni mi is ma esti alkalmunkra, hogy a fáradságos feladatokkal töltött nap után, a munka elvégeztével minden testi akadályt, fáradságot vegyél el tőlünk, szívünket, értelmünket irányítsd a Te igédre, azt hirdettesd, az pedig végezze el azt a munkát, amelyet szántál neki, amely valóban gyümölcsöt terem életünkben a Te dicsőségedre.

Kérjük, hogy ezt kegyelmedből, irgalmadból cselekedd meg ma is velünk szent Fiadért, Jézusért!

Ámen.

### **Igehirdetés**

Genf városában az 1520-as években nagy változás vette kezdetét a reformátorok szolgálata által, Isten Szentlelkének munkája révén. A római katolikus mise mellett megjelentek emberek, akik az igazi evangéliumot hirdették, akiknek a szolgálatát felhasználta Isten arra, hogy embereket szüljön újjá, és ennek következtében – a megújult életük jeleként – abbahagyták a kocsmákba, bálókba való járást, elkezdtek küzdeni a züllöttséggel és feslettséggel szemben (elsősorban a saját életükben, de másokat is segítettek ebben), és törekedtek a Jézus Krisztus akaratára szerinti életre. A város több okból – részben politikai, részben gazdasági érdekből – a reformáció mellé állt, de hazudnánk, ha azt állítanánk, hogy csak ennyi állt a változás mögött. A valósághoz az is hozzátartozik, hogy többeket az evangélium szólított meg, és ezek az újjászült, új hitet kapott emberek csatlakozni akartak a reformációhoz, az evangélium hirdetéséhez, Isten követésének új módjához. A város lakosai hitében végbemenő fordulatot a város előljárói szerették volna mindenki számára egyértelművé tenni, azok számára is, akik csak áthaladtak a városon, és találkoztak a város pénzével, pont ezért a város vezetősége úgy döntött, hogy egy új pénzérmét veret, amelyre azt a feliratot vészték, hogy post tenebras lux (sötétség után fény). Ez lett Genf városának – később a reformációnak is – az egyik jelmondata. Ezzel akarták a világ tudtára adni, hogy Isten világosságot gyújtott a város lakosai szívében.

Pál apostol a felolvasott igében szintén egy hatalmas változásról beszél, de ez alatt a változás alatt nem egy társadalmi folyamatot, egy új, divatos irányzat elterjedését, vagy népszerű nézet terjesztését érti, hanem így fogalmaz: *„Isten gyújtott világosságot a mi szívünkben”*. Ő is visszatekint a korinthusi gyülekezet múltjára, egy adott időintervallumra, és azt mondja, hogy Isten munkálkodott köztetek, és ezt az igazi változást nem abban lehet mérni, amit az ember szemmel lát. Nem a külső dolgokon jelenik meg pusztán, nem csak a ruhákon, a viselkedésen, a beszédmodoron, a politikai hovatartozáson látszódik meg, hanem elsősorban a mi szívünkben. Ott viszont olyan radikális átformálódás történik, hogy az apostol nem tud más kifejezést használni, mint azt, hogy ott, ahol sötétség volt Isten világosságot gyújtott. A sötétségben az ember nem látja, mi van körülötte, vakon megy előre, nem tudja, kik vannak mellette, magát sem látja helyesen, ezért ehhez képes a világosság felragyogása radikális változást hoz magával. Az apostol azt mondja, ez a változás következett be a korinthusiak, és a mi szívünkben is. Istennek ez a

szíveket megújító munkája mutatkozott meg Pál apostol életében, a korinthusi gyülekezet életében, és Isten kegyelméből ez állt a reformáció elterjedése mögött is, és valljuk, hogy Isten így munkálkodik napjainkban is, mivel világosságot akar ma is gyűjtani az emberi szívekben.

A felolvasott ige alapján erről szeretnék szólni, hogy mit jelent ez, hogy Isten világosságot gyűjt az emberi szívben. Először ennek a világosságnak a forrásáról kell beszélnünk, másodszor ennek a világosság-gyűjtásnak a hogyanjáról, harmadszor a céljáról, negyedszer pedig a következményeiről.

(1) Először beszéljünk a világosság forrásáról. Bevallom, hogy amikor készültem a ma esti alkalomra, és megfogalmazódott bennem ez a gondolat, hogy beszéljünk-e a világosság, a fény forrásáról, először elbizonytalanodtam, hogy szükséges-e ez. Aztán Isten beláttatta velem, hogy igenis kell erről beszélni. Mert bár a természetben mi sem egyértelműbb, hogy a fény a naptól származik, és nem azért látunk tárgyakat, élőlényeket, vagy éppen egymást, mert minden fénylene (nekünk nincsen fényünk), hanem azért látunk, mert a nap fénye megvilágít mindent, mégis a szívben gyúló világosság eredete sokak számára nem ennyire egyértelmű, és ezért kell erről beszélni: honnan származik az emberi szívben a mennyei, az igei fény? Nemcsak azokra az emberekre gondolok, akik tévesen azt vallják, hogy reformátusnak vagy hívőnek születni is lehet, hiszen már a szüleik és nagyszüleik is reformátusok voltak, és ők is azoknak születtek. Testvérek, tudjuk jól erről a gondolatról, hogy nem igeszerű, aki ezt vallja az Isten szerinti születésről, még nem tapasztalta meg, hogy mit is jelent az. De azokról az emberekről is beszélni kell, akik azt gondolják, hogy bármilyen mértékben hozzájárulhattak ahhoz, hogy szívükben világosság gyúlt. Mert az Ige szerint ez sem igaz. Az ember csak passzív elszenvedője, résztvevője annak a csodálatos isteni munkának, hogy a szívet Isten megvilágosítja. Mert – tegyük fel a kérdést – ki az, aki képes lenne világosságot teremteni ott, ahol sötétség van? (Ne a mesterséges fényekre gondoljunk, hanem az emberi szívekre elsősorban.) A sötétség hogyan lenne képes fényt létrehozni? Márpedig az apostol azt mondja, hogy az emberi szívekben sötétség honol, amíg Isten világosságot nem gyűjt bennük. Az emberi szívben levő sötétség hogyan ismerné a fény természetét? Hogyan lenne képes megalkotni, létrehozni azt? Más szavakkal: ki az, aki hitetlen létére egyszer csak képes magának hitet adni? Ki az, aki kételkedő létére egyszer csak képes minden kételyét félretéve bizonyosságra jutni az evangélium felől? Ha képes lenne, akkor addig miért nem tette meg ezt? És hogyan tett szert a hit képességére? Honnan származik a hívők szívében a fény? Ez a néhány igevers egyértelművé teszi számunkra, hogy a világosság nem embertől származik, hanem egyedül csakis Istentől.

Pál apostol, hogy ezt még érthetőbbé és kizárólagossá tegye, és még jobban aláhúzza ezt az állítást, hogy Istentől származik a fény, a teremtesre hivatkozik abban reménykedve, hátha a gőgös szívűek megalázkodnak ez előtt az érv előtt, és beismerik, hogy nem lehet embernek tulajdonítani azt, ami egyértelműen isteni. Mert ezt az érvet fogalmazza meg és mondja ki: *„mert az Isten, aki szólt, sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyűjtott világosságot a mi szívünkben”*. Ezzel pedig arra emlékeztet minket, hogy teremteni, fényt létrehozni egyedül Istennek van hatalma és képessége. Ahogyan a teremtes első napján a sötétségből előhozta a vi-

lágosságot, ahogy azt olvassuk a Biblia elején, és ezt egyedül csakis Ő végezhetette el, ugyanígy – mondja az apostol – Isten az, aki az emberi szívekben, a mi sötét szívünkben világosságot tud gyújtani.

Ezzel a kijelentéssel pedig két dolgot mond ki az apostol: először is azt, hogy a világosság megjelenése, az újjászületés, az új szív megkapása Isten teremtmények közé tartozik, és nem lehet ezért emberi cselekedet. Az apostol ugyanebben a levélben, az 5,17-ben mondja ki ezt: „*ha valaki Krisztusban van, új teremtés az*”. Nem a régi szív megreformálásáról, nem a régi szív jobb változatáról, hanem teljesen új szív kapásáról, új fény megjelenéséről van szó, ahogyan arról Ezékiel próféta is beszél könyvének 36. fejezetében.

Ez pedig azt jelenti – másodszor –, hogy sem az egyház nem adhat senkinek hitet, sem magam nem adhatok hitet magamnak, mert akkor azt állítanám, hogy képes vagyok fényt teremteni a szívemben, azaz, hogy én vagyok a Teremtő. Egyedül Isten ajándékozhat meg ilyen hittel a Szentírás bizonyágtétele szerint, egyedül Ő gyújthat szívemben világosságot, ezért azt Nála kell keresnem, Tőle kell azt kérnem!

Ha nincs a szívünkben ez a világosság, ha Jézus Krisztust nem ismerjük még Megváltónknak, ha nem ragyogott fel számunkra örömhírként az evangélium, az Igében leírtak, akkor forduljunk Istenhez, forduljunk Őhöz, mert Ő ennek a fénynek a forrása, Ő tud világosságot gyújtani a szívünkben. Jó helyen vagyunk: lehet az egyházhoz fordulni, lehet hívő emberekhez fordulni, de hitet nem fogunk tudni adni egymásnak, világosságot nem tudunk átadni a magunkéból, csak bizonyosságot tudunk tenni annak forrásáról, az élő Istenről, aki megújítja az emberi életet, mert Ő egyedül ennek a fénynek a forrása.

Reformátor elődeink ezt értették meg, ezt hirdették, és emellett tettek bizonyosságot, erről beszéltek, hogy az ember helyett nem hihet senki, én más világossággal nem élhetek, csak a sajátommal, amit Istentől kaphatok, de azt Tőle kell kapnom. Nem elégedhetek meg azzal, hogy másnak hite van, mert az ő hite engem nem fog üdvözíteni. Nem elégedhetek meg azzal, hogy másnak jó cselekedetei vannak, mert azok nem fognak használni nekem semmit. Istentől magától kell elkérnem ezt a fényt, hogy Ő világítsa be a szívemet és életemet. Erre, Testvérek, lehet, hogy azt mondjuk, hogy ezt már nagyon jól tudjuk, lehet, hogy azt mondjuk, hogy ezt már unalmasig hallottuk, de újból és újból rá kell erre világítani (a későbbiekben térek majd rá, hogy miért).

(2) Másodszor arra kell rátérnünk, hogy hogyan történik meg ez a világosság-gyújtás az emberi szívben. A Szentírás beszámolója szerint ez egy elég bonyolult dolog, aminek egy része titokban zajlik, az emberi hit és az Ige kijelentése sem fed fel előttünk. Isten munkáját nem tudjuk mindig megfogni, tetten érni bennünk (ha szabad így fogalmazni), hogy éppen most, ebben a pillanatban munkálkodik a szívemben. De mégis van olyan része az Ő munkálkodásának, ami megérthető az Ige alapján, és ennek egyik mozzanatáról beszél az apostol alapigénkben. A világosság-gyújtás kifejezést használja, és ezt kétféleképpen is értelmezhetjük, és így is kell azt magyaráznunk.

Először is az apostol azt mondja, hogy a világosság megteremtése úgy történik, hogy Isten szól. A 6. versben Pál a teremtés első napján lezajló világosság felra-

gyogásához hasonlítja a fény megjelenését szívünkben. Hogyan teremttette Isten a világosságot? Úgy, hogy szólt: *„legyen világosság: és lett világosság”*. Ezt Pál apostol hangsúlyozza a 6. versben, amikor azt mondja: *„mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben”*. Ugyanígy a szívben is akkor támad világosság, ha Isten szól, és úgy lesz. Amikor hirdettetik nekünk Isten világos evangéliuma, a Jézus Krisztusról szóló örömhír, és Isten Szentlelke elkezd bennünk munkálkodni, akkor támad világosság a szívünkben. Amikor elhisszük mindazt, amit a Biblia Jézusról mond, hogy Ő nem csak egy ember, hanem Ő a Megváltó, Ő a Szabadító. Az első válasza tehát az apostolnak erre a kérdésre, hogy hogyan történik az említett világosság-gyújtás, az, hogy Isten hirdeti az Ő szolgálai révén az evangéliumot, Jézus Krisztust, akiről János apostol azt mondja evangéliuma 1. fejezetében, hogy Ő a világ világossága, és hogy a világosság eljött a sötétségbe. Isten úgy gyújtott világosságot ebben a sötét világban, hogy felragyogtatta az evangélium fényét, megmutatta azt, hogy kicsoda az Ő szent Fia, és mit tett miértünk. Ma is ugyanígy gyújt világosságot. Nem csak az ószövetségi ember számára volt ez újdonság, ma is, minden ember számára a Jézus Krisztusról szóló örömhír jelenti az igazi fényt, amit nem ismer vagy nem hisz el.

Másodszor viszont az apostol arról is beszél, hogy a világosság felragyogása önmagában nem elég, mert nem érünk vele semmit, hisz bűnös természetünknel fogva vakok vagyunk, és a vak ember nem látja meg a fényt, hiába ragyog a szeme előtt. Erről beszél az az apostol a 3-4. versekben, aki Korinthusban is hirdette az evangéliumot: *„Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, aki az Isten képe”*. Pál aláhúzza, hogy a nap fénye nem jelent semmit egy vak ember számára, mert nem képes azt meglátni. Ugyanígy felragyoghat az evangélium világossága, hirdettetik az embernek, de ez semmit sem mond annak, akinek az elméje és szíve vak, nincs semmi haszna abból, hogy Jézusról halljon, sőt, még kárhozátára is van, mert nem képes Őt elfogadni személyes Megváltójának. Vak, kételkedő, gőgös szíve miatt nem hiszi el azt, amit az evangélium Krisztusról állít, ennél fogva nem képes sem hinni, sem bízni Őbenne. De van változási lehetőség, és erről szól Pál, hogy Isten munkálkodik, és Ő az, aki változtathat azon, hogy vakok vagyunk, mégpedig úgy, hogy új szívet ad, és elménket is megvilágosítja. Az apostol a 6. versben egy ismeretről beszél: *„Isten dicsősége ismeretének”*. Amikor Isten világosságot gyújt a szívünkben, akkor két dolgot végez el. Egyrészt elveszi tőlünk ezt a vakságot, elveszi mindazt az akadályt, amely meggátol minket abban, hogy higgyünk Jézus Krisztusban. Elvesz tőlünk minden kételkedést, kifogást, ami miatt nem akarjuk elhinni az evangéliumot. Másrészt viszont értő szívet ad, amely igazat ad Isten Igéjének, kimondja róla, hogy az nem kitaláció, hanem maga az igazság, megismeri Jézust saját Pásztorának, és elkezd bízni Benne. Tudatlanság helyett ismeret, kételkedés helyett bizonyosság, hazugnak tartás helyett igaznak tartás, Jézus egyszerű embernek mondása helyett Krisztusnak vallása. Istennek ezen munkájára mondja az Ige, hogy sötétség után világosságot gyújtott a szívünkben. Reformátor elődeink az Ige alapján ezt megvallották: hit által kaphat az ember kegyelmet,

mégpedig a Jézus Krisztusban való hit által, és hit által gyűjt Isten világosságot a szívünkben. Ezt nem lehet kikerülni.

(3) Harmadszor arról kell szólnunk, hogy mi célból gyűjt Isten világosságot a mi szívünkben? Mert a célról is kell beszélni, nem csak a hogyanról. A 6. vers második fele válaszol erre a kérdésre: azt mondja az apostol, hogy Isten világosságot gyűjt *„Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett”*. Azaz két okról beszél. Az egyik, hogy megismerjük Isten dicsőségét, másrészt pedig, hogy ezt egyedül, és csakis egyedül Jézus Krisztus arcán lássuk meg, mert ott ragyog fel igazán Isten dicsősége, az Ő személyében. Röviden néhány gondolatot hadd mondjak mindkettőről.

Az első, amit egyértelművé akar tenni számunkra az Ige, az, hogy amikor Isten értelmünket megújítja és új szívet ad nekünk, világosságot gyűjt, azt akarja, hogy az Ő dicsőségét lássuk meg, azaz hogy dicsőséges Istennek ismerjük meg Őt. Ez nem pusztán azt jelenti, hogy Isten megláttatja velünk, hogy mit tett Jézus Krisztus a golgotai keresztfán életét adva értünk, hogy bűneinkre bocsánatot kapjunk, és mi erre hálával felelünk. Nem csak erre gondol az apostol, hanem arra is, hogy Őt önmagában, az Ő személyében kegyelmesnek, tökéletesen jónak, irgalmasnak, Önmagában is dicséretre méltónak ismerjük meg. A megváltásért is, de az Ő személyében is, ne csak az elvégzett munkájáért, amit értünk tesz, hanem Őt magát is a dicsőség Istenének lássuk és valljuk. Azért gyógyít meg minket a vak-ságból, hogy lássuk az Ő dicsőségét, és magasztaljuk Őt ezért, és ebben az ismeretben, Istent ilyennek látva mi magunk is boldogok legyünk. Mert Isten dicsőségének ismerete nem egy rideg adathalmaz, nem egy statisztika, amit az ember legszívesebben nem is hallana, vagy ha hall is, az értelmével fog csak fel, de nem szólítja meg szívig menően. Isten dicsőségének meglátása és ismerése megváltoztatja az emberi szívet, örömet ad, az üdvösség forrásának Krisztust vallja, és ebben az örömben, örömteli kapcsolatban az ember örökre meg akar maradni, mert érzi, hogy ez mennyire jó. Ez fogalmazódik meg Péter apostolban a megdicsőülés hegyén, amikor csak szemlélője az eseményeknek. Jézus Krisztus nem teljes dicsőségében – hadd fogalmazzak így –, annak egy visszafogottabb verziójában jelenti ki az Ő dicsőségét. És Péter mit mond? Olyan jó itt lenni nekünk, Uram, hadd építsünk sátrat Neked, Illésnek, Mózesnek, csak hadd maradjunk itt! Testvérek, Isten dicsőségét meglátni részben ezt is jelenti: olyan kapcsolatba kerülni az Úrral, amelyben az ember örökre meg akar maradni, Őt dicsőíteni, örömben hálát adni, nem mesterkélten, nem kényszerűségből, hanem valahol magától, a Szentlélektől jövően.

De ez az ismeret nem egy általános istenismeret, ezt is hangsúlyozza az Ige, és alá kell húznunk ezt is. Mert másodszor azt mondja az apostol, hogy ezt a dicsőséget egyedül Jézus Krisztusban lehet meglátni és felfedezni. Nem fejezik ki az aranyozott, freskókkal és különféle díszekkel felékesített templomok, sem a különféle díszruhákban elvégzett mozdulatokhoz kötött rituálék és áldozások, sem a képmutató vallásoskodás. Mindezek nem fejezik ki Isten dicsőségét, mert Ő az Ő dicsőségét legérthetőbben, legvilágosabban egyedül Jézus Krisztus személyében mutatta meg, és jelentette ki nekünk, ezért fogalmaz így az apostol, hogy *„Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett”*

ad nekünk látást, hogy az Ő személyében lássuk meg az Ő igazi dicsőségét. Pál apostol azt vallja meg magáról ebben a néhány igeversben, hogy mielőtt újjászületett volna, addig a szívében lévő sötétség és vakság miatt nem látta meg Isten dicsőségét, sőt, azt mondja, hogy sötétségben élt megtérése előtt, és ez azért is nagyon súlyos kijelentés, mivel Saul eléggé olyan ember volt, aki belevetette magát az egyház életébe. Rabbi lévén ismerte az Ószövetség szövegét, de szíve keménysége miatt nem látta meg Isten dicsőségét, mert a Szentírás valódi üzenete, a Krisztusról szóló örömhír leplezett maradt előtte. Azt mondja Pál, hogy sötétségben voltam, amikor olvastam az Igét. Lehet, hogy fejből tudtam mondani az ószövetségi könyveket, de sötétség volt a szívemben. Hiába tartott be minden egyházi előírást, szabályt és törvényt, amelyek az életnek olyan apró részét is lefedték, mint a kézmosás, ezekben sem látta meg Isten dicsőségét, mert önigazultsága nem engedte azt. Oda jutott el az apostol, hogy nekem megvan a törvénybeli igazságom, milyen jó és tökéletes ember vagyok: törvénytisztelő és törvénybetartó. De sehol nem volt ebben Isten dicsősége. Buzgón védte egyházát az általa ellenségnek ítélt Krisztus-követőkkel szemben úgy, hogy üldözte őket, de be kellett látnia, és rá kellett döbbennie (Isten döbbentette rá erre), hogy ebben nemhogy Isten dicsőségét szolgálta volna, hanem egyenesen az Ő országát rombolta, az Ő gyermekeit üldözte, vetette tömlöcbe, és végeztette ki. Saul sötétségben élt, a saját belátása szerint az egyházban, a templomban, a gyülekezetben. Sötétségben élt, és akkor Jézus Krisztus megjelent neki. Megjelent az igazi világosság a szívében, és meglátta az Ő arcán Isten igazi dicsőségét, a kegyelem és irgalom Istenét, és Őrajta keresztül megismerte a mindenség Urát. Erről vall János apostol is evangéliuma első fejezetében, amikor Jézusról így tesz bizonyosságot: „és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét”. Ő is Jézus Krisztus személyében látta meg Isten igazi dicsőségét.

Azt, hogy pontosan hogyan és miben jelenik meg Isten dicsősége Jézus Krisztus személyében, nincs időnk részletezni. Csak említés szintjén hadd utaljak arra, hogy gondoljuk végig, hogy mint jelent meg Isten dicsősége Jézus Krisztus születésekor (akárcsak az angyali sereg dicsőítő himnuszán, vagy a pásztorok megtérésén, hitén keresztül), vagy hogyan jelent meg az Ő tanításában (amikor azt mondták hallgatói, hogy nem úgy tanít, mint más, hanem úgy, „*mint akinek hatalma van*”), aztán beszélhetnénk az Ő gyógyításairól, szeretetéről, ahogyan az ellenségeiért is imádkozott, vagy még inkább hogyan ragyogott fel Jézus Krisztus személyében Isten dicsősége az Ő kereszthalálában, feltámadásában és mennybemenetelében. Testvérek, nem lenne elég az idő arra, hogy mindezekről beszéljünk. Isten Egyszülött Fiában jelentette meg legérthetőbben, legvilágosabban az Ő dicsőségét nekünk!

Amikor tehát arra a kérdésre keressük a választ, hogy Isten miért gyújt világosságot a szívünkben, a válasz egyértelműen az az apostol szerint, hogy Jézus Krisztushoz vezessen minket, és az Ő személyében úgy ismertesse meg magát velünk, mint dicsőséges Isten. Sokan sokfélét mondanak Istenről, de beszélhetnek bármit, ha Jézus Krisztussal nem tudnak mit kezdeni, akkor nem ismerik a dicsőség Urát és az Ő velünk kapcsolatos akaratát és örömhírét.

(4) Végül pedig, negyedszer arról hadd szóljak még, hogy mi a következménye annak, hogy Isten világosságot gyújt a szívünkben, és meglátjuk Jézus Krisztus

tus arcán az Ő dicsőségét! Erre a kérdésre a válasz az 5. versben található, ezt mondja az apostol: „*nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért*”. Ez aprópénzre váltva azt jelenti, hogy a világosságot kapott hívő ember Jézus Krisztusról és az evangéliumról fog beszélni másoknak, mert az Isten iránti hála és szeretet olyan természetű, hogy az tovább akar adódni, arra veszi rá a hívő embert, hogy másokkal is meg kell ossza ezt a fényt. Jézus Krisztus maga mondta az evangéliumban, hogy nem azért gyújtanak gyertyát a szobában, hogy a véka alá rejtsek, hanem hogy az asztalon bevilágítsa a szobát. Ugyanígy Isten nem azért gyújt világosságot a szívünkben, hogy utána mi elrejtjük azt, hanem hogy az evangélium világosságát másoknak továbbadjuk. Erre késztet minket az a tény is, hogy a világosságot kapott ember látja meg igazán, hogy milyen borzalmakat rejt a sötétség. Amikor Isten Igéje megvilágítja és leleplezi életünk bűneit, akkor annak arra kellene ösztönöznie minket, hogy a világosság továbbvivői, hirdetői legyünk. A világosságot kapott ember látja azt az utat, amelyet Isten kijelöl neki, látja az üdvösség útját, és ő látja azt is, mennyire veszélyes vakon közlekedni ebben a földi életben, úgy élni le az életünket, hogy mit sem tudunk Istenről és az Ő akaratáról. Ezért a hívő ember feladatának érzi, hogy a sötétségben élőknek az evangélium világosságát elvigye, és a vakokat ahhoz az egyedüli Orvoshoz irányítsa, aki a szemeket meg tudja nyitni, vakokból látókká tud tenni. A reformátorok határozottan megfogalmazták ugyanazt, amit az apostol: nem magunkat akarjuk hirdetni, hanem egyedül Jézus Krisztust, az igazi fény forrását, mert Ő az, aki világosságot tud gyújtani az emberi szívekben.

Az apostol az 5. versben azonban árnyaltabb képet ad arról, hogy mit is jelent az evangéliumot hirdetni. Nem csak úgy nagy általánosságban beszélünk erről. Három dolgot emelnék ki röviden ezzel kapcsolatban.

Az első, amit Pál hangsúlyoz, hogy nem magunkat hirdetjük, hanem egyedül Jézus Krisztust! Mit jelent magunkat prédikálni? Azt többek között, hogy valaki önérdékből beszél Jézusról, az remélve, hogy abból haszna származik. Milyen haszna? Például az a haszna, hogy a gyülekezetben felnéznek rá: ez már nem csak egy templomba járó ember, hanem igehirdető, igemagyarázó! Őrá másként kell néznünk. Aztán sokan azért beszélnek az ígéről, hogy minél több ember élete lett hatalmat szerezzenek, mert azt hiszik, hogy így tudják irányítani őket. Ó, Testvérek, az igével hányszor akarjuk a saját akaratunkat érvényesíteni a másik életében, hányszor akarjuk irányítani mások mindennapjait. Van, aki egyszerűen azt hiszi, hogy egyedül ő tudja jól, mit jelent az ige valójában, és azért hirdeti, hogy kioktassa a többi tudatlant. Vannak egyszerű bérese is, akikről Krisztus is beszél, papok, presbiterek, gyülekezeti tagok, akik anyagi előnyök miatt járnak a gyülekezetbe: újabb felhasználó közönség, újabb emberek, akiket be lehet szervezni a vállalkozásomba, akiktől remélhetek más jövedelmet (sajnos ilyenek is vannak). De önmagunk hirdetését jelenti az is, amit Pál mond: mindenről beszélünk bizonyágtételünk során, csak Krisztusról nem. Vagy ha meg is említjük Őt, csak motorként: a lényeg az, amit magunkról mondunk, de azért Őt is hozzátesszük, hogy keresztyén ízü legyen a mondanivalónk. Elmondhatom, hogy ÉN hogyan tértem meg, ÉN hogyan változtam meg, ÉN milyen engedelmes lettem, ÉN milyen fontos

szolgája vagyok az Úrnak úgy, hogy Krisztus mindeközben háttérbe szorul. Pál apostolt is sok mindennel megvádolták ellenségei. Mondták róla, hogy hitető, nyereszkes (a gyülekezeteken élőködik, az adományait várja), haszonleső, beképzelt (azt hiszi, hogy csak ő ismeri az igaz Istent), felfuvalkodott, tévtanító (és még lehetne sorolni). Az apostol több levelében arra kényszerül, hogy védje apostoli elhívását, és rávilágítson, hogy Istentől van az, azért, hogy az evangélium hirdetésére se vetüljön ez az árnyék, hogy az hazugságot tartalmaz.

Az egyháznak mindig is kísértést jelentett az, hogy ne egyedül Jézus Krisztust hirdesse, hanem saját magát, a közösséget, emberi megoldásokat a bűnre, a rosszra, a búcsúcédulát, a jó cselekedetek érdemszerző voltát, és sok minden mást. Szomorúan hallottam az elmúlt hetekben egy egyházi műsorban Igei gondolatok címszó alatt (felolvasott ige nélkül), hogy a lelkipásztor fő üzenete az volt, hogy jöjjünk a református gyülekezetekbe, mert milyen jó dolog az. Krisztusról és az evangéliumról egy árva szó nem hangzott el. Korunknak meg vannak a népszerű szövegei arról, hogyan váljunk sikeres keresztyénekké, mit tegyünk másként azért, hogy elégedettebb és boldogabb hívők legyünk. Ezek a prédikációk, keresztyénnek mondott könyvek bizonyos mértékben beszélnek Krisztusról, de háttérbe szorítják mindazt, amit Ő elvégzett értünk a golgotai keresztfán, és előtérbe helyezik az embert, hogy rajtad múlik, tőled függ milyen életet élsz. Pál apostol ezekben az igeversekben arra szólít fel minket, hogy az evangéliumot mentesítsük mindentől, amik mi magunk vagyunk, hogy egyedül Krisztus látszódjék csupán azon keresztül! De ez nem személytelenséget jelent, ne értsük félre, hanem azt, hogy kin mutatkozik meg egyedül Isten dicsősége? Az én életemen keresztül? Igen, Isten munkálkodik bennem, de ez az Ő dicsősége, nem az én érdemem, ezért Őrá kell beszélnem. Jézus Krisztus arcán mutatta meg Isten az Ő dicsőségét, ezért nem beszélhetek magamról pusztán, vagy másról, hanem csak úgy, mint szolgáról, úgy, mint egy egyszerű eszköztől. Reformátor elődeink Krisztusra mutattak, nem a saját nagy hitükre, tetteikre, hogyan változtattak meg országokat és városokat, hanem egyedül Isten kegyelmében bíztak. És amikor az emberek őket meg akarták dicsérni, ezt elhárították, és Istenre mutattak: Ő az, aki világosságot gyújt, nem mi. Ezt komolyan hirdették, nem csak üres szöveggé mondogatták, mint azt sokan teszik napjainkban. Életükkel támasztották alá. Sokan, tudva azt, hogy megérkezésük után máglyahalált kell szenvedniük, mégis elindultak egy-egy városba, hogy hirdessék az evangéliumot, vállalva a mártíromságot. Mi az életünkkel hogyan világítunk?

Pál apostol komolyan vallotta, hogy senki sem méltóbb arra, hogy hirdessük, csak Jézus Krisztus! Ő ezt megvallotta abban is, hogy Úrnak mondta Őt, mert ezt olvastuk az Igében: *„nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért”*. Napjainkban csak szájukkal vallják sokan Úrnak Jézust, de életükből nem derül ki, hogy valóban az Ő szolgái. Mert azt teszik, amit maguk jónak látnak, helyeselnek, amivel egyet értenek az Igében, de ha valami nem tetszik, akkor azt másként teszik.

Isten világosságot gyújt a szívünkben, amiből annak kellene következnie – másodszor –, hogy egyre kevésbé éljünk magunknak, egyre kevesebbet beszéljünk magunkról, ehelyett másokat szolgálva elsősorban Jézus Krisztust hirdessük. Nem

azért, mert reformátusok vagyunk, hanem mert órála tudom, hadd emeljem ki Kálvin Jánost, akiről köztudott, hogy igehirdetéseiben vajmi keveset beszélt magáról. Sokan ezt rossznak tartják, mert a személyes példa mégis jobb és vonzóbb. Ő ezt nem azért tette, mert titkolni valója lett volna, hanem alázatból, mert Istentől akart elsősorban beszélni, Jézus Krisztusról, nem pedig magáról. Nagyon keveset tudunk meg az ő igehirdetéseiben az ő életéről. Valahogy így kellene nekünk az ígét hirdetni, Testvérek. Lehet személyes példát hozni az életünkből, tegyük bizonyosságot Isten munkáiról, de jussunk el oda, hogy Jézus Krisztus arcán jelenik meg Isten dicsősége, ne az legyen a fő üzenet, hogy mi milyen nagy hívők vagyunk. Reformátor elődeink életében ez a szolgálat, másokért való égés, tenni akarás, a Krisztusnak odaszánt élet ragyogott fel, és ez az, amire Isten ma is minket fel akar szólítani és Szentlelke által ezt a munkát akarja elvégezni bennünk.

Mert ezzel az a célja – harmadszor –, hogy mi dicsőítsük Őt ezért a munkájáért. Azt akarja, hogy hálából feleljünk Neki Őt dicsőítő élettel!

A reformáció emlékünnepén Isten több kérdést tesz fel nekünk ezeken az ígéken keresztül, hogy azokra őszintén válaszoljunk. Az első ez: miénk-e már Jézus Krisztus világossága, az evangélium fénye? Valóban világosság gyúlt-e már a szívünkben? Vagy még félünk ettől? Istent valljuk-e egyedül ennek a világosságnak a forrásának? Vagy valamit még magunknak megőrzünk ennek dicsőségéből, hogy azért kellettem én is ehhez a megtéréshez? Megláttuk-e már Jézus Krisztusban Isten dicsőségét? Meg tudnánk-e fogalmazni más embereknek, hogy mennyire dicső Ő, és hogy jelenik meg Isten dicsősége az Ő életében? Egyedül Őt hirdetjük-e, Őneki szolgálunk-e? Életünk is erről beszél-e másoknak, vagy csak a szánk és a szavaink?

Szolgáljon mai ünnepünk arra, hogy dicsőítsük Istent mindezért a fényt adó munkájáért, és arra, hogy önmagunkban számot vessünk ezekről a dolgokról. Könyörögjünk azért is, hogy ma is gyújtson fényt népünk szívében *„az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett”*. Ő végezze el kegyelmesen ezt a munkáját közöttünk!

### **Imádkozzunk!**

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy mikor bűnben és sötétségben éltünk, elküldted egyszülött Fiadat, a világ világosságát, aki életét adta értünk, hogy megmentsen minket, hogy igazi világosságot gyújtson a mi szívünkben, hogy meglássunk Tégedet, és egyszülött Fiadon a Te dicsőségedet.

Köszönjük Neked, hogyha már miénk ez a világosság, ha pedig még nem, hadd kérjük ezt el Tőled. Köszönjük, hogy Te ingyen kegyelemből adod. Kérünk Téged, hogyha már meggyúlt ez a világosság, ne akarjunk abból semmit sem magunknak tulajdonítani, hanem egyedüli forrásnak Téged valljunk meg mások előtt, mert Te vagy a fény igazi teremtménye.

Könyörögjünk azért, hogy ez a világosság végezze el bennünk a munkáját, és hogy hadd hirdessük egyedül Jézus Krisztust. Látnod, hogyan kísért meg ez a világ bennünket annyi divatos szólammal, megoldással. Saját bűnös szívünk is csábít arra, hogy istentelen gondolataival és megoldásaival válaszoljon a bűn kérdésére. De nekünk, Urunk, Te legyél a Szabadítónk, szabadíts meg minket öemberünktől,

szabadíts meg ezektől az akadályoktól, hogy egyedül csak Benned bízassunk, és csak Téged tartsunk Szabadítónak.

Imádkozunk azért is, hogy ez a fény hadd világítson a mi életünkön keresztül, az ige hirdettessék szereteteinknek, munkatársainknak, barátainknak, de még ellenségeinknek is, és kérünk, ne csak szavak által, hanem odaadott, Neked szánt szolgálai élet által is. Segíts magunkat megalázni, és ne azt várni, hogy a gyülekezetben nekünk szolgáljanak, hanem meglátni mindazt a szolgálatot, amit mi végezhetünk el gyermekeidért és másokért.

Könyörgünk, Urunk, hogy ebben taníts és vezess bennünket továbbra is, Igéd által segíts a Te utadon maradni, hiszen lábunk előtt mécses a Te Igéd. Kérünk, hogy gyülekezetünkben, egyházunkban, országunkban, Te gyújts minél többek szívében világosságot, adj ébredést magyar népünk körében. Könyörgünk országunk vezetőiért is, add, hogy hit által élő emberek lehessenek, és a Te Igéd bölcsessége segítsen nekik a mindennapi döntésekben.

Könyörgünk fiatalokért, idősekért egyaránt, add, Urunk, hogy különösen is azok, akik az elkövetkezendő napokban megszomorodnak régen vagy nemrégiben elvesztett szerettük miatt, hogy a feltámadás evangéliumában Nálad hadd leljenek igazi vigasztalásra, Te legyél az igazi vigasztalójuk.

És könyörgünk azért, hogy alkalmainkon Te legyél a középpontban, hadd jussunk el mindig Hozzád.

Imádkozunk azért, hogy egyen-egyenként is hadd várjunk Téged vissza, mert megígérted, hogy velünk maradsz *„minden napon a világ végezetéig”*. Köszönjük, hogy várhatunk Téged, és köszönjük, hogy ha nem Te jössz előbb, hanem még sokakat magadhoz térítesz. Hálát adunk azért, hogy a Veled való találkozás pillanatától nem kell félnünk, mert a Hozzád való menetelt jelenti számunkra. Köszönjük a Tőled kapott reménységet, a bizonyosságot, minden munkádat.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved mindezért!

Ámen.

677

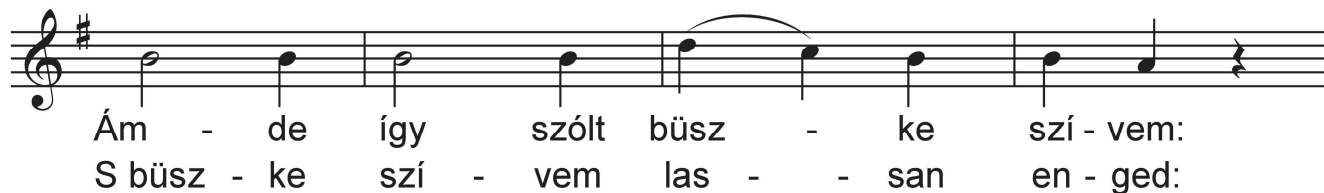
## Ó, hogy volt idő

(808)

✂ Monod, Theodore (1836-1921)

♪ Mountain, James (1843-1933)

✂ [ ? ]



3. Ámde Szentlelked varázsát,  
Mind forróbban érzem,  
Én kisebb levék, Te nőttél,  
És szívemben forró vágy kél:  
„Többet Te, kevesbet én!  
Többet Te, kevesbet én!"

4. Ó, de a hegyek magasak,  
Tenger zúgó árja mély.  
Ámde még nagyobb szerelmed  
Űle teljes győzedelmet:  
„Mindent csak Te, semmit én!  
Mindent csak Te, semmit én!"